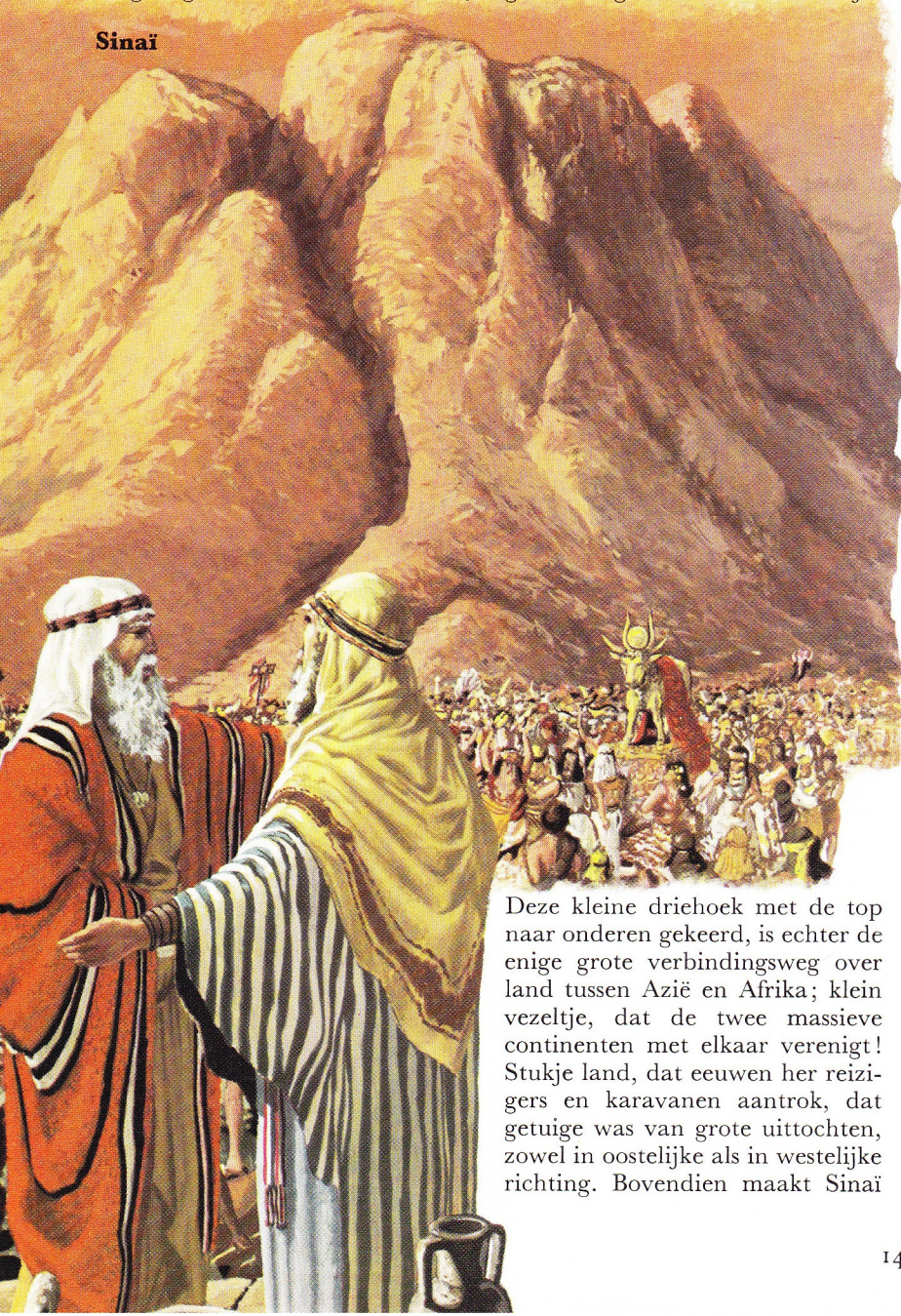

Waar de bijbel leeft

Het blauwgroene water van de Rode Zee klotst in het noorden tegen de rotsige kust van een klein schiereiland met grote faam: Sinaï. De westelijke rand van het schiereiland wordt door de Golf van Suez bespoeld: een druk bevaren stukje zee, want het is de verbindingsweg tussen het Suezkanaal,

de Middellandse en de Rode Zee. Ten oosten baant de diepe Golf van Akaba zich een weg als voortzetter van de slenk der Rode Zee in de richting van de Dode Zee. Sinaï, het bergachtige schiereiland, met de 2641 m hoge Djebel Katarin in het zuiden, is voor het grootste gedeelte een woestijn.

Sinaï

Deze kleine driehoek met de top naar onderen gekeerd, is echter de enige grote verbindingsweg over land tussen Azië en Afrika; klein vezeltje, dat de twee massieve continenten met elkaar verenigt! Stukje land, dat eeuwen her reizigers en karavanen aantrok, dat getuige was van grote uittochten, zowel in oostelijke als in westelijke richting. Bovendien maakt Sinaï

deel uit van wat men de *vruchtbare sikkel* noemt. Het lag tevens op de weg van Egypte naar de Syrisch-Palestijnse gang en verder naar Mesopotamië... Het hoeft ons dus niet te verwonderen, dat de buurvölkeren Sinaï reeds zeer vroeg kenden. De Egyptische farao's baatten er in het westelijke kustgebergte bij Wadi Maghara eeuwenlang rijke malachietmijnen uit. Misdadigers en krijgsgevangenen werkten er in onmenselijke omstandigheden om dit kostbare kopererts uit het harde gebergte te houwen. Sinaï dankt echter zijn faam niet aan deze kopermijnen, maar wel aan de tocht van de Israëlieten onder leiding van Mozes. Dat gebeurde in de 13e eeuw vóór Christus... Zij verlieten Egypte ten tijde van Ramses II om de lange tocht naar het Beloofde Land te beginnen. Op het eerste gezicht doet de weg die de Israëlieten volgden, eerder denken aan een zwerftocht dan aan een weloverwogen expeditie. Want waarom moesten zij eerst van noord naar zuid en vervolgens opnieuw in noordelijke richting trekken?

Bij nader toezicht echter schijnt de uittocht van Mozes toch wel beredeneerd geweest te zijn. Want toen Mozes met zijn volk de stad Ramses in de delta verliet, nam hij waarschijnlijk het wijze besluit niet langs de gebruikelijke weg naar Kanaän op te stappen. De weg naar Filistea, die grotendeels in de nabijheid van de kust liep, was inderdaad een sterk bewaakte handelsroute, waar de Egyptenaren verscheidene vestingen hadden opgericht. Deze hinderlijke controle wou Mozes voorzeker vermijden. Daarom sloeg hij de richting van het dorre binnenland in: hier zou men hem niet zo gemakkelijk volgen! Men weet natuurlijk niet met absolute zekerheid welke weg hij uitstippelde. Er bestaat onder meer betwisting over de plaats, waar de berg Sinaï (of Horeb) zich bevond. Sommige

geleerden lokaliseren hem in het oude Midian, één van de oostelijke randgebieden van het schiereiland. Anderzijds kunnen een aantal van de in de bijbel vernoemde pleisterplaatsen met een zekere graad van waarschijnlijkheid worden geïdentificeerd. Op de weg naar het zuiden, die naar de hoogste toppen van het Sinaïgebergte leidt, duidt men de Djebel Moesa of Mozesberg aan. Hier zou volgens de bijbel Mozes de wet van Jahwe ontvangen hebben.

Toen de tocht van Mozes reeds eeuwen achter de rug lag, werd het gebied van Sinaï het toneel van een andere merkwaardige gebeurtenis: in de rode zandsteenflanken van de droge valleien en de canyons werden de belangrijkste gebouwen van de woestijnstad Petra uitgehouwen. Deze hoofdstad (in de bijbel Sela geheten) van de Nabateeërs lag ten noorden van Midian in het oostelijke grensgebied van het schiereiland tussen de Dode Zee en de Golf van Akaba. Onder de regering van Aretas IV (9 v.C.-40 na C.) kende Petra haar grootste bloeiperiode. Deze Aretas versloeg Herodes om zijn dochter te wreken, die door deze laatste als echtgenote was verstoten. Petra was een belangrijke pleisterplaats, waar karavanen uit het zuiden en het oosten hun waren met bestemming Griekenland en Italië afzetten. Deze woestijnstad werd echter in 105-106 door de Romeinse keizer Trajanus veroverd: de nieuwe provincie Arabia Petraea ademde de invloed van de Romeinse overheersers, die het roemrijke verleden van de Nabateeërs overschaduwden. Toch bleven uit die tijd verscheidene merkwaardige gebouwen bewaard, onder meer het majestatische mausoleum bekend als “de schat van de farao” Dit gebouw draagt duidelijk de sporen van de Grieks-Romeinse invloed. De 20 m hoge voorgevel bestaat uit twee verdiepingen; het voorportaal wordt door zes zuilen

Klein stukje driehoekig land, was Sinaï reeds zeer lang geleden een belangrijke verbindingsweg tussen Afrika en Azië. De Egyptenaren vonden er rijke koperertsminen en Mozes trok er met zijn volk door op weg naar het Beloofde Land. Op de berg Sinaï dicteerde Jahwe hem de wet... Later ontstond in een grensgebied van het schiereiland een drukke woestijnstad. Monniken zochten er uiteindelijk de rust en de vrede.

met Corintisch kapiteel geschraagd. Op de spitse top van de bovenste verdieping bevestigde men een urne, waarin zich, volgens de overlevering, “de schat van de farao” bevond. Een rijkversierde deur leidt u naar binnen: lichtroze muren in de rotsen uitgehouden, vertolken de serene rust van een ver verleden.

Het gebied van Sinaï bleef echter aantrekkingskracht uitoefenen: in de vroege middeleeuwen stichtten heilige mannen er kloostergemeenschappen. Het beroemdste klooster is gelegen aan de voet van de Djebel Katarin: er worden kostbare ikonen en handschriften bewaard, waarvan sommige uit de 7e eeuw stammen. Ook na het Oosterse Schisma bleef Sinaï een centrum van monnikenleven.

